

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Semana a členov senátu JUDr. Anny Markovej, JUDr. Aleny Priellovej, JUDr. Petra Dukesa a JUDr. Dariny Ličkovej, v právnej veci žalobcu: **S. D. K.**, bytom K., P., zastúpeného Advokátskou kanceláriou B. & P., s. r. o., H., X. B., IČO: X., proti žalovaným: **1/ R. Č.**, bytom B., B., zastúpenému JUDr. M. C., advokátom, T., X. B., **2/ B. T.**, bytom H., B., **3/ Ing. J. Š.**, bytom R., B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou - JUDr. M. M., s. r. o., Z., X. B., IČO: X., **o určenie vlastníckeho práva k obchodnému podielu a neplatnosti právnych úkonov**, vedenej na Krajskom súde v Bratislave. pod sp. zn. 9Cbs/164/2004, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Cbs/164/2004-262 z 22. januára 2008, v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Obo/49/2008-348 z 24. júna 2009, právoplatného 31. júla 2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolací súd mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky **z a m i e t a .**

Žalovaná v 3. rade je povinná zaplatiť žalobcovi trovy dovolacieho konania v sume 190,33 eur na účet právneho zástupcu žalobcu Advokátskej kancelárie B. & P., s. r. o., č. účtu: X..

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave, ako súd prvého stupňa, rozsudkom č. k. 9Cbs/164/2004-262 z 22. januára 2008 určil, že žalobca S. D. K., r. č. 520106/903, bytom: K., P., je výlučným spoločníkom a konateľom spoločnosti H. T., s. r. o., IČO: X., vo V. T., N., s výškou vkladu 200.000,- Sk, ktorá je zapísaná v obchodnom registri Okresného súdu Prešov, odd. Sro, vložka č. 14129/P. Súčasne určil, že zmluva o prevode časti obchodného podielu a o zriadení záložného práva na časť obchodného podielu H. T., s. r. o., V. T., zapísaná v obchodnom registri Okresného súdu Prešov, dňa 3. 8. 2004, uzatvorená medzi žalovaným v 1. rade a žalovaným v 2. rade dňa 03.09. 2004, je neplatná. Ďalej určil, že zmluva o prevode časti obchodného podielu a o zriadení záložného práva na časť obchodného podielu H. T., s. r. o., V. T., zapísaná v obchodnom registri Okresného súdu Prešov, dňa 03. 08. 2004, uzatvorená medzi žalovaným v 1. rade a žalovaným v 3. rade dňa 03. 09. 2004, je neplatná.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že žalovaným uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi ich náhradu v sume 48.165,- Sk k rukám právneho zástupcu žalobcu, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalovaný v 1. rade, ako prevodca, a žalobca, ako nadobúdateľ, uzatvorili dňa 03. 08. 2004 zmluvu o prevode obchodného podielu podľa § 115 Obchodného zákonníka. Predmetom zmluvy bol 100 %-ný obchodný podiel v spoločnosti H. T., s. r. o., zapísanej v obchodnom registri Okresného súdu Prešov, v odd. Sro, vložka č. 14129/P. Rozhodnutie jediného spoločníka, žalovaného v 1. rade, previesť svoj obchodný podiel v obchodnej spoločnosti H. T., s. r. o., zmluvou na žalobcu bolo vykonané v obchodnom registri Okresného súdu Prešov. Podľa výpisu z tohto registra bol žalobca uvedený ako jediný spoločník a konateľ spoločnosti od 13. 08. 2004. Tento zápis do obchodného registra o zmene v osobe spoločníka a konateľa nebol zo strany účastníkov spochybnený.

Prvostupňový súd pojal do dôvodov svojho rozhodnutia aj zistenú skutočnosť, že žalovaný v 1. rade sa žalobou došlou na Krajský súd v Trnave domáhal proti žalobcovi určenia platnosti odstúpenia od zmluvy o prevode obchodného podielu zo dňa 03. 08. 2004

z dôvodu neuhradenia kúpnej ceny a tým podstatného porušenia zmluvných povinností S. D. K.. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. k. 6Obo/88/2006 z 18. 10. 2007 potvrdil rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 22Cbs/6/2005-170 z 19. 01. 2006, ktorým bola žaloba žalobcu R. Č. zamietnutá.

Podkladom na rozhodnutie o návrhu zmien zapísaných údajov o s. r. o., odd. Sro, vložka č. 14129/P, vedeného Okresným súdom Prešov, podaných dňa 2. 9. 2004, bolo oznámenie pána R. Č. pánu S. D. K. zo dňa 26. 08. 2004 o odstúpení od zmluvy o prevode obchodného podielu pre nezaplatenie kúpnej ceny. Z vyššie uvedených rozhodnutí Krajského súdu v Trnave a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky mal konajúci prvostupňový súd za preukázané, že odstúpenie od zmluvy o prevode obchodného podielu zo dňa 03. 08. 2004 nie je platné. Podľa odôvodnenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky odstúpenie od zmluvy, ktoré pán Č. vykonal listom zo dňa 26. 08. 2004 voči pánu K., pokladá za nedôvodné.

Ďalej súd prvého stupňa uviedol, že žalovaný v 1. rade sa vo svojom vyjadrení k predmetu sporu zaoberal nezaplatením kúpnej ceny za prevod obchodného podielu žalobcom a tvrdením, že zmluvu o prevode obchodného podielu v spoločnosti H. T., s. r. o., neschválilo mimoriadne valné zhromaždenie. O zaplatení kúpnej ceny bolo právoplatne rozhodnuté vyššie uvedenými rozsudkami Krajského súdu v Trnave a NS SR. V čase prevodu obchodného podielu, čo okrem iného vyplýva i z predmetu zmluvy o prevode obchodného podielu zo dňa 03. 08. 2004, je zrejmé, že žalovaný v 1. rade bol jediným spoločníkom s. r. o. H. T.. Podľa ustanovenia § 132 ods. 1 Obchodného zákonníka, ak má spoločnosť jediného spoločníka, vykonáva tento spoločník pôsobnosť valného zhromaždenia. Tvrdenie žalovaného v 1. rade, ktoré zatiaľ nespochybňoval, nie je možné prirábať na ťarchu žalobcu. Žalovaný v 1. rade sa rozhodol previesť svoj obchodný podiel žalobcovi a toto rozhodnutie tvorilo podklad pre rozhodnutie obchodného registra Okresného súdu Prešov o vykonaní zmien v osobe spoločníka spoločnosti H. T., s. r. o., a aj konateľ'a tejto obchodnej spoločnosti.

Z uvedeného prvostupňový súd vyvodil, že keďže odstúpenie od zmluvy o prevode obchodného podielu zo dňa 03. 08. 2004 nie je platné, zmluvy, ktorými žalovaný v 1. rade prevádzal časť obchodného podielu a zriaďoval záložné právo na časť obchodného podielu H. T., s. r. o., na žalovaného v 2. rade a na žalovaného v 3. rade dňa 03. 09. 2004, sú v zmysle § 39 Obchodného zákonníka neplatné. Žalovaný v 1. rade nemohol previesť nič, čoho nebol

vlastníkom, i keď sa za takého vydával, na základe právnych úkonov, ktoré zaregistroval obchodný register Okresného súdu Prešov.

Na základe takto zisteného skutkového a právneho stavu súd prvého stupňa žalobe vyhovel a určil, že žalobca je výlučným spoločníkom a konateľom spoločnosti H. T., s. r. o., V. T., IČO: X.. Zároveň určil, že zmluvy o prevode časti obchodných podielov a zriadení záložného práva, uzatvorené dňa 03. 09. 2004 medzi žalovaným v 1. rade a žalovaným v 2. a 3. rade, sú neplatné.

Na odvolanie žalovaných v 1. až 3. rade, Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 1Obo/49/2008-348 z 24. júna 2009, potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Cbs/164/04-262 z 22. januára 2008 ako vecne správny podľa § 219 OSP. V zmysle § 142 ods. 1 a § 224 ods. 1 OSP žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal s odôvodnením, že si ju žalobca výslovne nežiadal priznať. Súčasne rozhodol o návrhu žalovaných v 1. až 3. rade na prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) OSP tak, že ich návrh zamietol.

Odvolací súd, stotožňujúc sa so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, na doplnenie jeho správnosti uviedol, že žalobca uplatnil právo petitom vyplývajúcim z právneho vzťahu, ktorý je predmetom prvého určovacieho petitu, a to vlastnícky vzťah k obchodnému podielu založeného zmluvou o prevode obchodného podielu. Žalobca z obsahu žaloby a podaní v konaní vníma svoj vlastnícky vzťah k obchodnému podielu spoločnosti ako ohrozený aj v súvislosti s uplatneným právom na vylúčenie zásahu tretích osôb (žalovaných v 2. a 3. rade) do vlastníckeho práva žalobcu, od čoho je odvodený naliehavý právny záujem na uplatnenom určení.

Rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 22Cbs/6/2005-170 z 19. 01. 2006, potvrdeným odvolacím súdom, bolo právoplatne rozhodnuté, že odstúpenie od zmluvy o prevode obchodného podielu žalovaným v 1. rade je neplatné, resp. kladná určovacia žaloba žalovaného v 1. rade o určenie platnosti odstúpenia od zmluvy o prevode obchodného podielu bola zamietnutá z dôvodu preukázania v konaní, že žalovaný v 1. rade platne od zmluvy z dôvodu nezaplatenia dohodnutej ceny obchodného podielu neodstúpil. V tom prípade, ak bola kladná určovacia žaloba právoplatne zamietnutá, je tým záporne vyriešená otázka existencie právneho základu ďalšej možnej žaloby založenej na tomto práve. Z uvedeného právoplatného výroku teda vyplýva, že zmluva o prevode obchodného podielu je účinná

a platná, pokiaľ nebola napadnutá jej platnosť a zistená jej neplatnosť v súdnom konaní z iných dôvodov ako odstúpením od zmluvy. Až do momentu takéhoto zistenia sa preto na túto zmluvu hľadí ako na platnú zmluvu a všetky právne úkony žalovaného v 1. rade, ktoré nie sú v súlade s týmto právnym stavom, sú neplatné právne úkony, a to právne úkony, na ktoré sa odvolateľ odvoláva v konaní, a to rozhodnutie o odvolaní žalobcu ako konateľa spoločnosti zo dňa 02. 09. 2004, rozhodnutie o zmene sídla spoločnosti zo dňa 03. 09. 2004. Z uvedeného je zrejmé, že z tohto dôvodu nebolo potrebné sa v lehotách podľa ustanovenia § 131 Obchodného zákonníka domáhať neplatnosti úkonov urobených nelegitimovanou osobou. Námieta žalovaného v 1. rade v tomto smere preto nie je dôvodná.

Odvolačný súd konštatoval, že súd prvého stupňa pri rozhodovaní vo veci správne vychádzal zo skutočností, že zmluva o prevode obchodného podielu je platne uzavretá zmluva v zmysle ustanovenia § 115 ods. 3 Obchodného zákonníka, je uzavretá v písomnej forme, podpisy účastníkov sú overené, obsahuje všetky potrebné údaje takéhoto typu zmluvy. Preto usúdil, že neobstojí námietka odvolateľov v tom smere, že nedošlo k účinnému uzavretiu zmluvy podľa § 43c ods. 1 a 2 v spojení s § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko z obsahu a formy samotného písomného prejavu účastníkov právneho úkonu zo dňa 03. 08. 2004 jednoznačne vyplýva, že nejde o návrh na uzavretie zmluvy v zmysle § 43a a nasl. Občianskeho zákonníka, ale o riadne uzavretú zmluvu o prevode obchodného podielu v zmysle § 115 Obchodného zákonníka.

Na margo ceny obchodného podielu odvolačný súd uviedol, že okolnosťami samotného zaplatenia dohodnutej ceny obchodného podielu sa zaoberal súd v inom konaní, na ktoré okolnosti v tomto konaní bolo vykonané dokazovanie, a súd sa v odôvodnení rozsudku s týmito skutočnosťami vysporiadal tak, že mal za preukázané zaplatenie dohodnutej ceny obchodného podielu. Túto zistenú skutočnosť si v tomto konaní súd prvého stupňa osvojil a nadbytočne nevykonával dokazovanie. Tvrdenie žalovaného v 1. rade o nezaplatení dohodnutej ceny obchodného podielu bolo vyvrátené obsahom písomnej zmluvy o prevode obchodného podielu, v ktorej je uvedené, tak ako už cituje rozsudok odvolacieho súdu v konaní sp. zn. 6Obo/88/2006 z 18. 10. 2007, že „cena v celej výške je zaplatená prevodcovi pri podpise zmluvy. Prevodca potvrdzuje svojim podpisom prijatie ceny.“ Žalovaný v 1. rade svojím podpisom na zmluve potvrdil prijatie dohodnutej ceny a v konaní žiadnym spôsobom túto zistenú skutočnosť nespochybnil.

Záverom odvolací súd dodal, že žalovaný v 1. rade sa v konaní v Trnave domáhal určenia platnosti odstúpenia od zmluvy o prevode obchodného podielu. Žalovaný v 1. rade podaním žaloby o určenie platnosti odstúpenia od zmluvy sám uznal zmluvu o prevode obchodného podielu za platne uzavretú zmluvu, nakoľko by sa nemohol domáhať platného odstúpenia od neplatnej zmluvy. Pokiaľ by sám považoval túto zmluvu za neplatnú, domáhal by sa žalobou určenia jej neplatnosti. Preto vyhodnotil odvolací súd za účelovú námietku žalovaného v 1. rade o neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu z dôvodu nesplnenia zákonnej podmienky platnosti zmluvy, dania súhlasu valného zhromaždenia na prevod obchodného podielu.

Proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu (č. I. 348) podali dovolanie žalovaní v 1. až 3. rade, ktoré bolo odmietnuté uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1ObdoV/53/2011-434 z 24. mája 2012, právoplatným 11. júla 2012, s odkazom na ustanovenie § 218 ods. 1 písm. c) OSP v spojení s § 243b ods. 5 OSP. Dovolací súd konštatoval neprípustnosť dovolania proti potvrdzujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 238 OSP a neexistenciu väd pojatých v ustanovení § 237 OSP.

Na podnet žalovanej v 3. rade podal generálny prokurátor v zákonom stanovenej lehote mimoriadne dovolanie podľa § 243e ods. 1 OSP smerujúce proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, ako súdu prvostupňového, č. k. 9Cbs/164/2004-262 z 22. januára 2008, v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu odvolacieho, č. k. 1Obo/49/2008-348 z 24. júna 2009, právoplatným dňa 31. júla 2009. Tieto rozhodnutia napadol z dôvodov uvedených v ustanovení § 243f ods. 1 písm. b) OSP - konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a v ustanovení § 243f ods. 1 písm. c) OSP - rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Poukazujúc na opodstatnenosť týchto dvoch dovolacích dôvodov, navrhol obidva napadnuté rozsudky súdov nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Vytkol odvolaciemu súdu nedôsledné riadenie sa ustanoveniami § 351 ods. 1 veta prvá a ods. 2 Obchodného zákonníka a taktiež ustanoveniami § 27 ods. 3 a § 446 Obchodného zákonníka. Podľa generálneho prokurátora, podanie mimoriadneho dovolania vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov účastníka konania na strane žalovaných, ktorú nemožno dosiahnuť inými právnymi prostriedkami.

Existenciu dovolacieho dôvodu vymedzeného v ustanovení § 243f ods. 1 písm. b) OSP, t. j. že konanie v danej veci je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, videl v tom, že súdy vyniesli určovací rozsudok bez splnenia procesnej podmienky nalievavého právneho záujmu. Uviedol, že nalievavý právny záujem na deklaratórnom určení tých právnych vzťahov (resp. právnych skutočností), ktoré sa obligatórne zapisujú do obchodného registra, nie je daný, keďže žalobca má iný právny prostriedok ochrany práva. Ochrany sa môže domáhať podaním návrhu, aby právne vzťahy (resp. právne skutočnosti), boli do obchodného registra zapísané procesným postupom podľa § 200a OSP, ktoré konanie je osobitným konaním, odchyľujúcim sa od zásad všeobecného sporového konania. Postupom podľa citovaného ustanovenia sa môže domáhať zosúladenia zápisu v obchodnom registri so skutočným právnym stavom.

Generálny prokurátor ďalej uviedol, že existencia iného dostupného prostriedku ochrany práva vylučuje, aby bol súčasne daný nalievavý právny záujem na deklarovaní, či tu právo alebo právny vzťah je alebo nie je. Analogicky poukázal na výklad, že ak má žalobca možnosť podať petit na plnenie, potom je petit na určenie právneho vzťahu v zásade neprípustný pre nedostatok právneho záujmu.

Mal za to, že nalievavý právny záujem pri výrokoch 2 a 3 (určenie neplatnosti zmlúv) je v plnej miere konzumovaný vo výroku číslo 1 (určenie právneho vzťahu – určenie spoločníka spoločnosti). Dôvodil tým, že ak súd vo výroku číslo 1 určil existenciu právneho vzťahu, potom nie je nalievavý právny záujem na určení neplatnosti právnych úkonov, ktoré boli ako predbežná otázka posúdené už za účelom vynesenia výroku číslo 1. Analogicky to prirovnal k situácii, kedy súd zaviazne na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu neplatnosti zmluvy, pričom v takom prípade je neplatnosť zmluvy riešená ako otázka predbežná, na deklarovaní neplatnosti zmluvy samostatným výrokom však nie je daný nalievavý právny záujem.

S poukazom na uvedené argumenty, generálny prokurátor navrhol mimoriadnym dovolaním napadnuté rozsudky zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa s inštrukciou na vykonanie úkonov podľa § 43 ods. 1 OSP s tým, že ak žalobca návrh na základe výzvy súdu opraví, bude vec potrebné postúpiť miestne príslušnému registrovanému súdu.

Podľa názoru generálneho prokurátora sú rozsudky oboch súdov nižších stupňov aj rozhodnutiami spočívajúcimi na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ OSP). Za nesprávne právne posúdenie veci považoval absenciu aplikácie ustanovení § 27 ods. 3 a § 446 Obchodného zákonníka. Poukázal na princíp ochrany dobromyseľného nadobúdateľa, na ktorom je Obchodný zákonník postavený a konajúcim súdom vytkol, že ignorovali tvrdenia žalovaných v 2. a 3. rade o tom, že zmluvy, ktoré uzatvorili so žalovaným v 1. rade a ktorými nadobudli časť obchodného podielu, uzavreli v dobrej viere, majú za to, že žalovaný v 1. rade je spoločníkom spoločnosti H. T., s. r. o.. (žalovaný v 1. rade bol v čase uzavretia zmlúv zapísaný ako jediný spoločník menovanej spoločnosti v obchodnom registri). Vytkol súdom, že nevyhodnotili skutkovú otázku dobrej viery na strane žalovaných a právne neposúdili, či by dobrá viera na strane žalovaných mala vplyv na nadobudnutie obchodného podielu od nevlastníka. Rovnako vytkol absenciu posúdenia právneho významu v obchodnom registri.

K mimoriadnemu dovolaniu nepodal vyjadrenie žiadny zo žalovaných.

Podaním z 27. februára 2013 sa k mimoriadnemu dovolaniu vyjadril žalobca. Stotožňujúc sa so správnosťou a zákonnosťou mimoriadnym dovolaním napadnutých rozsudkov prvostupňového i odvolacieho súdu, pri súčasnej neakceptácii dôvodov mimoriadneho dovolania, navrhol mimoriadne dovolanie zamietnuť. Poukázal na skutočnosť, že právna argumentácia generálneho prokurátora sa netýka tohto súdneho konania, ale súdneho konania vedeného na NS SR ako súde odvolacom pod sp. zn. 1Obo/41/2011. Najvyšší súd Slovenskej republiky v tomto súdnom konaní rozsudkom z 31. 07. 2012 vyslovil jasný právny záver, že odstúpenie od zmluvy o prevode obchodného podielu z 03. 08. 2004 vykonané žalovaným v 1. rade je neplatné. Mal preto za to, že ide o otázku právoplatne vyriešenú. Tento právny záver nespochybnil ani generálny prokurátor v mimoriadnom dovolaní. Domnieva sa preto, že z tohto dôvodu nemá žiadnu právnu relevanciu, či by pre prípad odstúpenia od zmluvy došlo k zániku zmluvy o prevode obchodného podielu z 03. 08. 2004 ex tunc alebo ex nunc, nakoľko z dôvodu neplatného odstúpenia od zmluvy nezaniká záväzok vôbec. Žalobca zastáva názor, že predmetná zmluva o prevode obchodného podielu je platným právnym úkonom, k zániku ktorého nikdy nedošlo. Žalobca je odo dňa 03. 08. 2004 nepretržite vlastníkom 100 % obchodného podielu v obchodnej spoločnosti H. T., s. r. o.. Argumentáciu generálneho prokurátora o účinkoch odstúpenia od zmluvy o prevode obchodného podielu vyhodnotil ako nepodstatnú pre toto

súdne konanie, nakoľko sa týka konania o zosúladenie údajov zapísaných v obchodnom registri so skutočným právnym stavom vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 2Exre/149/2004, 2Exre/17/2005. Na margo tvrdení generálneho prokurátora, že žalobca sa mal domáhať ochrany svojich práv v konaní podľa § 200a OSP uviedol, že generálny prokurátor opomenul prihliadnuť na skutočnosť, že takýto návrh bol žalobcom podaný na Okresný súd Prešov dňa 14. 10. 2004 a dňa 04. 02. 2005 aj vtedajším Ministrom spravodlivosti SR. Súčasne oznámil, že konanie o zosúladenie údajov zapísaných v obchodnom registri so skutočným právnym stavom vedené na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 2Exre/149/2004, 2Exre/17/2005, bolo právoplatne prerušené z dôvodu, že registrový súd nie je oprávnený riešiť otázku, kto je konateľom a spoločníkom obchodnej spoločnosti H. T., s. r. o., a je potrebné počkať na právoplatné skončenie súdneho konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 9Cbs/164/2009 a konania vedeného na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 22Cbs/6/2005. Okresný súd Prešov, ako príslušný registrový súd, rozhodol až uznesením zo 17. 08. 2012, po právoplatnom skončení uvedených konaní. Jeho uznesenie zo 17. 08. 2012 nenadobudlo do dňa podania tohto vyjadrenia k mimoriadnemu dovolaniu právoplatnosť, pretože je predmetom preskúmania v odvolacom konaní. Žalobca nesúhlasil ani s názorom generálneho prokurátora, podľa ktorého žalobca nemá naliehavý právny záujem v tomto konaní, nakoľko sa mohol svojich práv domáhať v konaní podľa § 200a OSP priamo na obchodnom registri. Vytkol mu, že opomenul prihliadnuť na to, že návrh na začatie konania podľa § 200a OSP bol žalobcom podaný dňa 14. 10.2004 a dňa 04. 02. 2005 aj Ministrom spravodlivosti SR, avšak registrový súd prerušil konanie o zosúladenie údajov zapísaných v obchodnom registri so skutočným právnym stavom z dôvodu, že nie je oprávnený riešiť otázku, kto je konateľom a spoločníkom obchodnej spoločnosti H. T., s. r. o., a je potrebné počkať na právoplatné skončenie konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 9Cbs/164/2004. Domnieva sa teda, že ak bol žalobca registrovým súdom odkázaný na konanie o určenie vlastníckych a konateľských práv k obchodnej spoločnosti, nemožno mu odňať naliehavý právny záujem na takomto určení. Ak by totiž bol v tomto konaní skonštatovaný nedostatok naliehavého právneho záujmu, došlo by tým k porušeniu zásady zákazu odopretia spravodlivosti (*denegatio iustitae*). Vo vyjadrení žalobca poukázal aj na to, že sa svojich práv domáha aj v trestnom konaní, nakoľko má podozrenie, že protizákonným odňatím obchodného podielu v spoločnosti H. T., s. r. o., mohli byť naplnené znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu. Oznámil, že trestné konanie je vedené na OR PZ Trnava pod ČVS: ORP-30/OEK-2011. Podaním zo 06. marca 2013 oznámil žalobca dovolaciemu súdu skutočnosť, že právoplatným uznesením OR PZ v Trnave zo dňa 10. 01.

2013 boli žalovaný v 1. rade a žalovaná v 3. rade obvinení zo spáchania trestného činu podvodu v súvislosti s prevodom obchodného podielu v spoločnosti H. T., s. r. o.. Následne podaním z 19. marca 2013 doplnil svoje vyjadrenie k mimoriadnemu dovolaniu týkajúce sa predošlej právnej argumentácie preukázania naliehavého právneho záujmu žalobcu o súdnu prax Ústavného súdu SR, ktorý v konaní sp. zn. II. ÚS/137/2008 riešil obdobnú situáciu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 4 OSP), po zistení, že boli splnené podmienky na podanie mimoriadneho dovolania podľa § 243e, § 243f, § 243g, § 243h OSP, preskúmal napadnuté rozhodnutia súdu prvého stupňa i odvolacieho súdu, ako aj konania, ktoré im predchádzali, v napadnutom rozsahu podľa § 242 ods. 1 OSP v spojení s § 243i ods. 2 OSP, a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie je potrebné zamietnuť podľa § 243b ods. 1 OSP v spojení s § 243i ods. 2 OSP, pretože nie sú dané dôvody dovolania a nezistil ani vady konania, pre ktoré by bolo potrebné napadnuté rozhodnutia zrušiť.

Dovolací súd pri tomto preskúmaní zistil, že závery generálneho prokurátora nie sú opodstatnené. Neboli tak splnené zákonné predpoklady pre dôvodné podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom obsiahnuté v ustanovení § 243f ods. 1 písm. b) a c) OSP v spojení s ustanovením § 243e ods. 1 OSP.

Podľa § 243e ods. 1 OSP, ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon (§ 243f), a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takémuto rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie.

V zmysle § 243f ods. 1 OSP môže byť mimoriadne dovolanie podané iba z dôvodov, že: a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 OSP, b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný rozsahom mimoriadneho dovolania, ale i v mimoriadnom dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 OSP) sa zaoberá vadami uvedenými v § 237 OSP a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Mimoriadne dovolanie ako dovolacie dôvody uvádza ustanovenie § 243f ods. 1 písm. b) OSP tvrdiac, že konanie pred prvostupňovým i odvolacím súdom je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a ustanovenie § 243f ods. 1 písm. c) OSP tvrdiac, že rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci.

Pred ozrejmiením dôvodov vedúcich dovolací súd k zamietnutiu mimoriadneho dovolania, sa žiada spresniť, že dovolací súd má za to (aj keď to výslovne generálny prokurátor v mimoriadnom dovolaní neuvádza, a ani žalovaná v 3. rade v podnete na jeho podanie), že čo sa týka rozsahu mimoriadnym dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu (č. l. 348), smeruje mimoriadne dovolanie len proti jeho potvrdzujúcemu výroku a výroku o trovách odvolacieho konania, čiže len proti prvému a druhému výroku rozsudku odvolacieho súdu, a nie aj proti tretiemu výroku, ktorým odvolací súd zamietol návrh na prerušenie konania, pretože proti tomuto výroku rozsudku odvolacieho súdu nie je prípustné mimoriadne dovolanie podľa ustanovenia § 243f ods. 2 písm. b) OSP, podľa ktorého: *„Mimoriadne dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu súdu, ktorým sa rozhodlo o podmienkach konania, o zastavení alebo prerušení konania, alebo ktorými sa upravuje vedenie konania“*. Neprípustnosť mimoriadneho dovolania v časti tretieho výroku rozsudku odvolacieho súdu vyplýva priamo z citovaného ustanovenia § 243f ods. 2 písm. b) OSP, pretože sa jedná o jeden z prípadov negatívneho vymedzenia predmetu mimoriadneho dovolania podľa § 243f ods. 2 OSP.

Podľa § 243f ods. 1 písm. b) OSP, mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Inou vadou konania podľa citovaného ustanovenia § 243f ods. 1 písm. b) OSP, na ktorú musí dovolací súd prihliadať, aj keď nie je v dovolaní, resp. mimoriadnom dovolaní, namietaná, je procesná vada, ktorá, na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 OSP, nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní a dôsledkom je vecná nesprávnosť rozhodnutia. Medzi takéto vady patrí skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z neúplného alebo nesprávne zisteného skutkového stavu veci z dôvodu, že súd pri vykonávaní dokazovania nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 243f písm. b) OSP videl generálny prokurátor v tom, že konajúce sudy nižších stupňov vyniesli určovací rozsudok bez splnenia procesnej podmienky nalievavého právneho záujmu. Mal za to, že nalievavý právny záujem na deklaratórnom určení tých právnych skutočností, ktoré sa obligatórne zapisujú do obchodného registra, nie je daný, keďže žalobca má iný právny prostriedok ochrany práva, a to podanie návrhu na zosúladienie zápisu v obchodnom registri so skutočným právnym stavom podľa § 200a OSP. Dôvodil, že existencia tohto iného dostupného prostriedku ochrany práva vylučuje, aby bol súčasne daný nalievavý právny záujem na deklarovaní, či tu právo alebo právny vzťah je alebo nie je. Podľa neho je nalievavý právny záujem pri výrokoch 2 a 3 (určenie neplatnosti zmlúv) v plnej miere konzumovaný vo výroku číslo 1 (určenie právneho vzťahu – určenie spoločníka spoločnosti). Uviedol, že ak súd vo výroku číslo 1 určil existenciu právneho vzťahu, potom nie je nalievavý právny záujem na určení neplatnosti právnych úkonov, ktoré boli ako predbežná otázka posúdené už za účelom vynesenia výroku číslo 1.

V súvislosti s tvrdením generálneho prokurátora o neexistencii nalievavého právneho záujmu žalobcu na predmetnom určení je potrebné ozrejmiť, že žalobca sa žalobou domáhal určenia, že je výlučným spoločníkom a konateľom spoločnosti H. T., s. r. o., V. T., a tiež určenia, že zmluvy o prevode časti obchodného podielu a o zriadení záložného práva na časť obchodného podielu tejto spoločnosti uzavreté jednak medzi žalovaným v 1. rade a žalovaným v 2. rade a jednak medzi žalovaným v 1. rade a žalovanou v 3. rade, sú neplatné. Odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom rozsudku (č. l. 348) správne konštatoval, že žalobca uplatnil právo petitom vyplývajúcim z právneho vzťahu, ktorý je predmetom prvého určovacieho petitu, a to vlastnícky vzťah k obchodnému podielu založeného zmluvou o prevode obchodného podielu, a že z obsahu žaloby a následných podaní v konaní je zrejmé, že žalobca vníma svoj vlastnícky vzťah k obchodnému podielu spoločnosti ako ohrozený aj v súvislosti s uplatneným právom na vylúčenie zásahu tretích osôb (žalovaných v 2. a 3. rade) do svojho vlastníckeho práva, od čoho je odvodený nalievavý právny záujem na uplatnenom určení.

K námietke generálneho prokurátora týkajúcej sa nepreukázania existencie nalievavého právneho záujmu na žalobcom požadovanom určení, je žiaduce príkladmo poukázať na judikatúru danej problematiky: R 24/1995 (rozsudok NS SR z 27. 06. 1994, sp. zn. 2 Cdo 42/1994), podľa ktorého: „*Nalievavý právny záujem v zmysle § 80 písm. c) OSP*

je daný aj vtedy, ak takéto určenie môže predísť žalobe na plnenie podľa § 80 písm. b) OSP. “; ZSP 3/1998 (rozsudok NS SR z 21. 02. 1997, sp. zn. 3 Cdo 137/96), podľa ktorého: „Určovacia žaloba podľa § 80 písm. c) OSP je preventívneho charakteru a má miesto jednak tam, kde jej pomocou možno eliminovať stav ohrozenia práva či neistoty v právnom vzťahu a k zodpovedajúcej náprave nemožno dospieť inak, jednak v prípadoch, v ktorých určovacia žaloba účinnejšie než iné právne prostriedky vystihuje obsah a povahu riešeného právneho vzťahu, takže jej prostredníctvom možno dosiahnuť úpravy, ktorá odvráti prípadné budúce spory medzi jeho účastníkmi.“; ZSP 40/1996, podľa ktorého: „Zásadne platí, že možnosť žaloby na plnenie spravidla vylučuje právny záujem na žalobe určovacej; tento predpoklad však nemožno chápať všeobecne. Ak žalobca môže preukázať, že má právny záujem na tom, aby rozhodnutím súdu bolo určené určité právo alebo právny pomer napriek tomu, že by mohol žalovať priamo na plnenie, nemožno mu určovaciu žalobu odoprieť. Za nedovolenú – pri možnosti žaloby na plnenie – možno považovať určovaciu žalobu len tam, kde by neslúžila potrebám praktického života, ale len k zbytočnému rozmnožovaniu sporov. Ak však určovaciu žaloba vytvára pevný právny základ pre právny vzťah účastníkov sporu a môže sa ňou predísť žalobe na plnenie, je určovacia žaloba prípustná aj napriek tomu, že je možná i žaloba na plnenie.“.

V prospech nedôvodnosti inej vady konania svedčí predovšetkým to, že potreba namietaných dvoch určujúcich výrokov (2. a 3. výroku rozsudku súdu prvého stupňa č. 1. 262) má v danom prípade preventívny charakter a je na mieste kvôli eliminácii stavu ohrozenia práva či neistoty v právnom vzťahu. V tomto prípade určovacia žaloba účinnejšie ako iné právne prostriedky vystihuje obsah a povahu riešeného právneho vzťahu, takže jej prostredníctvom možno dosiahnuť úpravy, ktorá odstráni prípadné budúce spory medzi jeho účastníkmi. Neobstojí preto tvrdenie generálneho prokurátora o neexistencii naliehavého právneho záujmu žalobcu na tomto určení.

Okrem uvedeného, je treba v súvislosti s názorom generálneho prokurátora, že žalobca sa mal domáhať ochrany svojich práv v konaní podľa § 200a OSP, uviesť, že generálny prokurátor pri formulovaní tohto názoru zjavne nebral do úvahy fakt, že takýto návrh bol žalobcom podaný na Okresnom súde Prešov dňa 14. 10. 2004 a následne aj dňa 04. 02. 2005 Ministrom spravodlivosti SR. Dovolací súd zo spisového materiálu zistil, že konanie o zosúladenie údajov zapísaných v obchodnom registri so skutočným právnym stavom je vedené na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 2Exre/149/2004, 2Exre/17/2005, a bolo

právoplatne prerušené z dôvodu, že registrový súd nie je oprávnený riešiť otázku, kto je konateľom a spoločníkom obchodnej spoločnosti H. T., s. r. o., a je potrebné vyčkať do právoplatného skončenia súdnych konaní vedených na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 9Cbs/164/2009 a na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 22Cbs/6/2005. Okresný súd Prešov, ako príslušný registrový súd, rozhodol až po právoplatnom skončení uvedených konaní, a to uznesením zo 17. 08. 2012, ktoré však nie je právoplatné, nakoľko bolo napadnuté odvolaním. Z hľadiska opomenutia týchto relevantných skutočností generálnym prokurátorom nie je možné súhlasiť s jeho názorom, že žalobca nemá naliehavý právny záujem v predmetnom konaní, nakoľko sa mohol svojich práv domáhať v konaní podľa § 200a OSP priamo na obchodnom registri. Ak bol totiž žalobca registrovým súdom odkázaný na konanie o určenie vlastníckych a konateľských práv k obchodnej spoločnosti, nemožno mu odňať naliehavý právny záujem na takomto určení. V tomto smere sa dovolací súd stotožňuje s názorom žalobcu produkovaným v jeho vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu, že ak by bol v danom konaní skonštatovaný nedostatok naliehavého právneho záujmu, odoprel by tým súd žalobcovi právo na súdnu ochranu a porušil by zásadu zákazu odopretia spravodlivosti (*denegatio iustitae*).

S poukazom na uvedené je zjavné, že námietka generálneho prokurátora týkajúca sa existencie inej vady konania (§ 243f ods. 1 písm. b/ OSP) nie je v danom prípade dôvodná.

Podľa § 243f ods. 1 písm. c) OSP, mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Právnym posúdením veci je treba rozumieť činnosť súdu, pri ktorej tento zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu úpravu na zistený skutkový stav. Pod nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O takýto prípad ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak súd aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil. Týmto dovolacím dôvodom možno napadnúť nielen právny záver odvolacieho súdu týkajúci sa bezprostredne predmetu konania, ale i posúdenie predbežnej otázky odvolacím súdom, posúdenie dôkazného bremena a pod.. Nesprávne právne posúdenie môže byť spôsobilým dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok rozhodnutia odvolacieho súdu.

Za nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov označil generálny prokurátor neaplikovanie ustanovení § 27 ods. 3 a § 446 Obchodného zákonníka. Dôvodiac princípom ochrany dobromyseľného nadobúdateľa, na ktorom je Obchodný zákonník postavený, vytkol konajúcim súdom ignorovanie tvrdení žalovaných v 2. a 3. rade o tom, že zmluvy, ktoré uzatvorili so žalovaným v 1. rade a ktorými nadobudli časť obchodného podielu, uzavreli v dobrej viere, majúc za to, že žalovaný v 1. rade je spoločníkom spoločnosti H. T., s. r. o.. (žalovaný v 1. rade bol v čase uzavretia zmlúv zapísaný ako jediný spoločník menovanej spoločnosti v obchodnom registri). Podľa neho preto nekonali správne, ak nevyhodnotili skutkovú otázku dobrej viery na strane žalovaných a právne neposúdili, či by dobrá viera na strane žalovaných mala vplyv na nadobudnutie obchodného podielu od nevlastníka. Ďalšia výhrada smerovala k neposúdeniu právneho významu v obchodnom registri.

Na margo námietok generálneho prokurátora, ktorými preukazuje naplnenie dovolacieho dôvodu vymedzeného v § 243f ods. 1 písm. c) OSP, je v prvom rade potrebné uviesť, že otázka platnosti, resp. neplatnosti, odstúpenia pána R. Č. (žalovaného v 1. rade) od Zmluvy o prevode obchodného podielu z 3. 8. 2004, na základe ktorej previedol pán R. Č. na pána S. D. K. obchodný podiel v spoločnosti H. T., s. r. o., V. T., vo výške 100% splateného vkladu do základného imania tejto spoločnosti, bola predmetom konania na Krajskom súde v Trnave (sp. zn. 21Ncb/39/2010), ktorý rozsudkom č. k. 21Ncb/39/2010-423 z 25. 01. 2011 žalobu pána R. Č., ktorou sa domáhal určenia platnosti jeho odstúpenia od citovanej zmluvy, zamietol. Z odôvodnenia tohto rozsudku vyplýva, že súd prvého stupňa vychádzal zo skutočnosti, že účastníci platne uzavreli zmluvu o prevode obchodného podielu v súlade s § 115 Obchodného zákonníka, pričom žiaden z účastníkov neplatnosť zmluvy nenamietal a v konaní nebolo preukázané, že by tento úkon bol vykonaný iba ako úkon zabezpečovací pre prípad smrti žalobcu (R. Č.), alebo že by trpel iným nedostatkom spôsobujúcim jeho absolútnu neplatnosť. Prvostupňový súd zdôraznil, že žalobca od zmluvy odstúpil 26. 08. 2004 v súlade s § 345 ods. 1 Obchodného zákonníka pre podstatné porušenie zmluvy žalovaným (S. D. K.), ktorý mu neuhradil dohodnutú odplatu za prevod obchodného podielu vo výške 200.000,- Sk napriek tomu, že vedel alebo prinajmenšom mohol a mal rozumne predvídať, že pri takomto porušení zmluvy žalobca na plnení nebude mať záujem. Podľa súdu prvého stupňa pokiaľ sám žalobca ako prevádzajúci nemal záujem na úhrade odplaty v čase podpisu zmluvy, je logické, že žalovaný, ktorému bola odovzdaná už žalobcom napriek neuhradeniu odplaty podpísaná zmluva, nemohol vedieť alebo rozumne predvídať, že

žalobca už na jeho neskoršom plnení nebude mať záujem. Omeškanie žalovaného s úhradou odplaty za prevod obchodného podielu preto podľa súdu prvého stupňa bolo možné považovať iba za nepodstatné porušenie zmluvy, zakladajúce právo na odstúpenie od zmluvy len za predpokladu, že žalovaný nesplní svoju povinnosť ani v dodatočnej primeranej lehote, ktorá mu bola na plnenie poskytnutá, alebo vyhlási, že svoj záväzok nesplní (§ 346 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka). Prvostupňový súd dodal, že nakoľko žalobca v konaní márne poskytnutie dodatočnej primeranej lehoty na plnenie žalovaného, či vyhlásenie žalovaného o nesplnení záväzku, nepreukázal ani netvrdil, a od zmluvy odstúpil s odvolaním sa na podstatné porušenie zmluvy a postup podľa § 345 ods. 1 Obchodného zákonníka, pre ktorý neboli splnené zákonné podmienky, určenie platnosti jeho odstúpenia od zmluvy v tomto konaní nebolo dôvodné.

Tento rozsudok Krajského súdu v Trnave napadol odvolaním žalobca (R. Č.). Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 1Obo/41/2011-499 z 31. 07. 2012 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil stotožňujúc sa s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa. Na doplnenie jeho správnosti uviedol, že medzi účastníkmi konania bola uzavretá zmluva o prevode obchodného podielu. Žalobca (R. Č.) od tejto zmluvy odstúpil z dôvodu neuhradenia odplaty za prevod obchodného podielu pri podpise zmluvy podľa dohody účastníkov. Omeškanie dlžníka považoval žalobca za podstatné porušenie zmluvnej povinnosti. Vzhľadom na vykonané dokazovanie a právny záver dovolacieho súdu vyslovený v tejto veci uznesením NS SR č. k. 1MOboV/14/2008-316 z 28. 01. 2010 sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že úhradu odplaty za prevod obchodného podielu napriek zneniu čl. III bod 2 zmluvy nebolo možné považovať za preukázanú. Podľa odvolacieho súdu, súd prvého stupňa dospel k správne právnemu záveru, že omeškanie žalovaného s úhradou kúpnej ceny za prevod obchodného podielu je nepodstatné porušenie zmluvy a vec posúdil podľa § 346 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka. Odvolací súd zdôraznil, že žalobca podpísaním zmluvy v neprítomnosti žalovaného a jej nie osobným predložením žalovanému, prejavil nedostatok záujmu na tom, aby mu bola kúpna cena pri podpise zmluvy uhradená. Preto pokiaľ žalobca nemal záujem na úhrade odplaty v čase podpisu zmluvy, je podľa odvolacieho súdu evidentné, že žalovaný, ktorému bola odovzdaná podpísaná zmluva, napriek neuhradeniu kúpnej ceny za prevod obchodného podielu, nemohol vedieť alebo rozumne predvídať, že žalobca už na jeho neskoršom plnení nebude mať záujem. Z vykonaného dokazovania je ďalej podľa odvolacieho súdu zrejmé, že žalobca neposkytol žalovanému dodatočnú primeranú lehotu na plnenie – zaplatenie kúpnej ceny za prevod

obchodného podielu, a ani nebolo preukázané, že žalovaný vyhlásil, že svoj záväzok nesplní. Tieto skutočnosti napokon žalobca v konaní ani netvrdil, z ktorého dôvodu pre postup podľa § 345 ods. 1 Obchodného zákonníka neboli splnené zákonné podmienky. Odvolací súd dospel tiež k záveru, že naliehavý právny záujem na určení platnosti odstúpenia žalobcu od zmluvy o prevode obchodného podielu nie je daný, resp. odpadol. Podľa odvolacieho súdu je nepochybné, že podaním žaloby na súd prvého stupňa naliehavý právny záujem na požadovanom určení reálne existoval, vzhľadom na neisté postavenie účastníkov konania a hrozby ďalších súdnych sporov. Odvolací súd dodal, že naliehavý právny záujem odpadol právoplatným rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako odvolacieho súdu č. k. 1Obo/49/2008-348 z 24. 06. 2009, ktorým bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako súdu prvého stupňa č. k. 9Cbs/164/2004-262 z 22. 01. 2008, ktorý určil, že žalobca (v danom konaní žalovaný S. D. K.) je výlučným spoločníkom a konateľom H. T., s. r. o. Podľa odvolacieho súdu v prípade, ak by aj v danom konaní súd žalobe vyhovel a určil by platnosť odstúpenia od zmluvy o prevode obchodného podielu, toto rozhodnutie by nemalo žiadny vplyv na právne vzťahy účastníkov tohto konania voči spoločnosti H. T., s. r. o., keďže už bolo právoplatným súdnym rozhodnutím určené, kto je spoločníkom a konateľom uvedenej spoločnosti.

Potvrdzujúci rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu odvolacieho, č. k. 1Obo/41/2011-499 z 31. 7. 2012, napadol dovolaním žalobca (R. Č.). Dovolací súd rozhodujúci o predmetnom mimoriadnom dovolaní, zistil z rozhodovacej činnosti obchodnoprávneho kolégia NS SR, že o tomto dovolaní R. Č. rozhodol NS SR, ako súd dovolací, uznesením sp. zn. 1ObdoV/25/2012 z 26. 3. 2013 tak, že dovolanie R. Č. odmietol podľa § 243b ods. 5 OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ OSP ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

Cieľom objasnenia priebehu a najmä výsledku súdneho konania vedeného na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 21Ncb/39/2010 bolo poukázať na neopodstatnenosť generálnym prokurátorom namietaného nesprávneho právneho posúdenia vecí konajúcimi súdmi nižších stupňov spočívajúceho v neskúmaní dobromyseľnosti žalovaných v 2. a 3. rade pri uzatváraní zmlúv o prevode častí obchodných podielov zo žalovaného v 1. rade (R. Č.) na nich. Bez právneho významu by bolo zaoberať sa ich dobromyseľnosťou, resp. vôbec zaoberať sa týmito následnými zmluvami o prevode častí obchodných podielov zo žalovaného v 1. rade na žalovaných v 2. a 3. rade, pretože z výsledku rozsudku Krajského súdu v Trnave

(č. k. 21Ncb/39/2010-423 z 25. 01. 2011), potvrdeného rozsudkom NS SR ako súdu odvolacieho (č. k. 1Obo/41/2011-499 z 31. 07. 2012) a vzhľadom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho, ktorým bolo dovolanie pána R. Č. odmietnuté (sp. zn. 1ObdoV/25/2012 z 26. 03. 2013), jednoznačne vyplýva, že odstúpenie R. Č. od Zmluvy o prevode obchodného podielu z 3. 8. 2004, na základe ktorej previedol na pána S. D. K. obchodný podiel v spoločnosti H. T., s. r. o., V. T., je neplatné. Jedná sa teda o otázku právoplatne vyriešenú a dovolací súd musel z nej vychádzať v zmysle ustanovenia § 135 ods. 2 veta druhá OSP.

Z uvedeného je zrejmé, že námietky generálneho prokurátora o nesprávnom právnom posúdení veci konajúcimi súdmi sa týkali iného súdneho konania, a to súdneho konania vedeného na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 21Ncb/39/2010, ktoré bolo právoplatne skončené rozhodnutím NS SR, ako súdu odvolacieho, č. k. 1Obo/41/2011-499 z 31. 07. 2012, ktorým bol vyslovený právny záver o neplatnosti odstúpenia R. Č. (žalovaného v 1. rade) od Zmluvy o prevode obchodného podielu z 03. 08. 2004. Skutkový a právny záver odvolacieho súdu obsiahnutý v jeho potvrdzujúcom rozsudku je správny a zákonný, nakoľko dovolací súd (1ObdoV/25/2012) dovolanie proti nemu odmietol. Keďže ide o otázku právoplatne vyriešenú, a tento právny záver nebol spochybnený ani generálnym prokurátorom v mimoriadnom dovolaní, je právne irelevantné zaoberať sa potenciálnymi účinkami odstúpenia od zmluvy, tzn. tým, či by v prípade odstúpenia od zmluvy došlo k zániku Zmluvy o prevode obchodného podielu z 03. 08. 2004 ex tunc alebo ex nunc, pretože z dôvodu neplatného odstúpenia od zmluvy nezaniká záväzok vôbec.

Vzhľadom na uvedené sa dovolací súd nestotožnil s dôvodmi mimoriadneho dovolania, že napadnuté rozhodnutia súdov nižších stupňov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci, a že konanie pred nimi je postihnuté aj inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, z pohľadu vznesených námietok. Dôvody, ktoré viedli dovolací súd k potvrdeniu rozsudku prvostupňového súdu, ktorý žalobe vyhovel, boli odvolacím súdom dostatočne objasnené v odôvodnení jeho rozhodnutia.

Z týchto dôvodov preto dovolací súd zamietol mimoriadne dovolanie podľa § 243b ods. 1 OSP a § 243b ods. 4 pred bodkočiarkou OSP v spojení s § 243i ods. 2 OSP.

V dovolacom konaní vzniklo úspešnému žalobcovi právo na náhradu trov dovolacieho konania, ktoré mu dovolací súd priznal podľa § 243i ods. 2 OSP v spojení s § 243b ods. 5 veta

prvá OSP, § 224 ods. 1 OSP a § 142 ods. 1 OSP v sume 190,33 eur a na ich úhradu zaviazal žalovanú v 3. rade v súlade s § 148a ods. 2 OSP, podľa ktorého povinnosť nahradiť trovy konania v konaní o mimoriadnom dovolaní má ten, kto podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania.

Žalobca si trovy dovolacieho konania uplatnil podaním z 02. 04. 2013 v súlade ustanovením s § 151 ods. 1 OSP zaslaním ich špecifikácie. Žiadal priznať náhradu trov dovolacieho konania v celkovej sume 353,27 eur za 5 úkonov právnej služby: 1. prevzatie a príprava zastúpenia (odmena: 60,80 eur podľa § 11 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a/ cit. vyhlášky + režijný paušál: 7,81 eur podľa § 16 ods. 3 cit. vyhlášky), 2. vypracovanie písomného vyjadrenia k mimoriadnemu dovolaniu zo dňa 26. 2. 2013 (odmena: 60,80 eur podľa § 11 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. b/ cit. vyhlášky + režijný paušál: 7,81 eur podľa § 16 ods. 3 cit. vyhlášky), 3. vypracovanie písomného oznámenia o vznesení obvinenia v trestnom konaní zo dňa 6. 3. 2013 (odmena: 60,80 eur podľa § 11 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. b/ cit. vyhlášky + režijný paušál: 7,81 eur podľa § 16 ods. 3 cit. vyhlášky), 4. zastupovanie žalobcu na pojednávaní dňa 26. 3. 2013, pri ktorom sa iba vyhlásilo rozhodnutie dovolacieho súdu (1/4 odmeny: 15,02 eur podľa § 11 ods. 1, § 14 ods. 5 písm. b/ cit. vyhlášky + režijný paušál: 7,81 eur podľa § 16 ods. 3 cit. vyhlášky), 5. vypracovanie vyčíslenia trov dovolacieho konania z 2. 4. 2013 (odmena: 60,80 eur podľa § 11 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. b/ cit. vyhlášky + režijný paušál: 7,81 eur podľa § 16 ods. 3 cit. vyhlášky) + 20% DPH podľa § 18 ods. 3 cit. vyhlášky v sume 58,88 eur.

Dovolací súd zistil, že žalobca si trovy dovolacieho konania za 3. a 5. úkon právnej služby uplatnil nenáležite a v nesúlade s ustanoveniami cit. vyhlášky, nakoľko vypracovanie písomného oznámenia o vznesení obvinenia v trestnom konaní zo 6. 3. 2013 a vypracovanie vyčíslenia trov dovolacieho konania z 02. 04. 2013 nie je možné subsumovať pod písomné podania na súd vo veci samej tak, ako ich má na mysli ustanovenie § 14 ods. 1 písm. b) cit. vyhlášky.

Dovolací súd preto priznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania v celkovej sume 190,33 eur za tri realizované úkony právnej služby: 1. prevzatie a príprava zastúpenia v dovolacom konaní (odmena: 60,80 eur podľa § 11 ods. 1 písm. a/, § 14 ods. 1 písm. a/ cit. vyhlášky + režijný paušál: 7,81 eur podľa § 16 ods. 3 cit. vyhlášky), 2. písomné podanie na súd vo veci samej - vyjadrenie k mimoriadnemu dovolaniu zo dňa 26. 2. 2013 (odmena: 60,80

eur podľa § 11 ods. 1 písm. a/, § 14 ods. 1 písm. b/ cit. vyhlášky + režijný paušál: 7,81 eur podľa § 16 ods. 3 cit. vyhlášky), a 3. zastupovanie na pojednávaní dňa 26. 3. 2013, pri ktorom sa iba vyhlásilo rozhodnutie dovolacieho súdu (1/4 odmeny: 15,02 eur podľa § 11 ods. 1 písm. a/, § 14 ods. 5 písm. b/ cit. vyhlášky + režijný paušál: 7,81 eur podľa § 16 ods. 3 cit. vyhlášky), t. j. odmena (135,18 eur /2 x 60,08 eur = 120,16 eur + 1 x 15,02 eur/) a režijné paušály (23,43 eur /3 x 7,81 eur/) spolu: 158,61 eur + 20% DPH v sume 31,72 eur podľa § 18 ods. 3 cit. vyhlášky.

K uvedeným záverom dospel dovolací päťčlenný senát jednohlasne.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 26. marca 2013

JUDr. Juraj Seman, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: H.